Михайло Лермонтов

Бажання

(Переклад Миколи Зерова)

Чому я не ворон, не птах степовий,
Що майнув наді мною, прудкий?
Чому я у небі не можу ширять
І саму лише волю плекать?
На захід, на захід полинув би я,
Де цвітуть моїх предків поля,
Де в замку пустельнім, в туманах гірських
Тліють кості занедбані їх.
На давній стіні — там їх щит гербовий
Та заржавлений меч сталевий...
Я став би літать над мечем, над щитом,
Обмахнув би я порох крилом.
Шотландської арфи б торкнув я струну
І збудив би в склепінні луну;
Збудивши її, тільки б сам наслухав,
Як під дахом той гомін вмирав.
Про що те маріння, що голос благань
Проти долі твердих рокувань?
Між мною і краєм забутих батьків
Простелилися плеса морів.
Останній нащадок по славних дідах
У чужинних марніє снігах.
Хоч тут народивсь, я тут серцем чужий...
О, чому я не птах степовий?